

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 44

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΕΡΩΣ, ἐκ τῶν τοῦ *Catulle Mendès*. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ, (μετὰ εἰκόνων). — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΕΡΩΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ CATULLE MENDÈS).

Ἐν τῇ θαυμασίᾳ διαμονῇ, ἔνθα μακρὰν τῶν γηϊνῶν διατρίβει ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Ἐρως περικυκλούμενος ἀπὸ ζεύγη ἐπιδοξῶν ἑραστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐμπρέπουσαν θέσιν κατέχουσιν ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Λαύρα καὶ ὁ Πετράρχης, ὁ Ἀβελάρδος καὶ ἡ Ἐλαιοῖα, ἡ Μαίρη καὶ ὁ Μιμίκος¹, διεδόθησαν μίαν ἡμέραν εἰδήσεις πολὺ λυπηραῖ. Ταξειδιῶται νεωστὶ ἀφιγθέντες ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων σκηνωμάτων ἐβδαιῖον, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀπρηνήθησαν τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ πιστοὺς ἔρωτας καὶ ὅτι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἦτο πιστὴ, ἐρωμένη ἢ πιστὴ σύζυγος. Ἀμέσως καθ' ὅλον τὸν Παράδεισον τοιαύτη διεχύθη ἀπελπισία καὶ κατῆφεια, ὥστε ἡ Ἰουλιέττα ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖον, ἵνα χύσῃ πικρὰ δάκρυα, ἡ Λαύρα ἔπαυσεν ἐπὶ στιγμὴν νὰ θαυμάζῃται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ὀφθαλμοὺς τοῦ Πετράρχου καὶ ἡ Ἐλαιοῖα ἐγένετο μελαγχολικὴ μετὰ θλίψεως παρατηροῦσα τὸν Ἀβελάρδον, ἐνῶ ἡ Μαίρη ἔμεινεν ἐκστατικὴ. Ἐν τούτοις ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἐσκέπτετο : «Ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον μετεβλήθη ἡ ἀνθρωπότης, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε μία γυνὴ πιστὴ· πολλάκις καὶ αὐτοὶ οἱ προσεκτικώτεροι παρατηρηταὶ ἐξαπατῶνται εὐκόλως. Πρέπει νὰ ἴδω τὰ πράγματα μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς.» Καὶ ἐπιβὰς μικρὰς ἡλιακῆς ἀκτίνος κατῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν γῆν φθάσας μίαν πρωΐαν εἰς τινὰ κήπον γεμάτον ἀπὸ κρίνα καὶ εὐωδιάζοντα ἄνθη. Ῥόδα, τὰ ὅποια δὲν εἶχον ἀκόμη ἀνοίξῃ, ἀναγνώ-

ρίσαντα τὸν Ἐρωτα ἤνθησαν ἀποτόμως καὶ τὰ πτηνὰ περυγιζόντα περίξ του ἐτραγῶδουν κελადήματα ἁρμονικά.

Μετ' ὀλίγον χρόνον ἐπὶ τῆς εὐρυτέρας πλατείας τῆς μεγαλειτέρας πόλεως τοῦ κόσμου ἐπαρουσιάσθη αἰφνιδίως μετὰ πρωταφανοῦς ἐπιδείξεως παραδόξος ξένος. Ἄν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς τινὰ ἀγύρτην, ἐπειδὴ ἴστατο ὀρθὸς ἐφ' ἀμάξης κάμων διαφόρους χειρονομίας ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου θορύβου σαλπίγγων καὶ τυμπάνων, ἐν τούτοις δὲν ὠμοίαζε μὲ τοὺς ἀπατεῶνας ἐκείνους, τοὺς ὁποίους βλέπομεν καθ' ἑκάστην. Ἡ κεκοσμημένη μὲ λόφους περικεφαλαία του, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δὲν ἦτο ἐκ χαλκοῦ, ἡ δὲ πορφύρα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ τῶν ὤμων, δὲν ἦτο, ὅπως ἄλλων, εὐτελής. Εἶχε τὴν μακρὰν καὶ χρυσιζοῦσαν κόμην τοῦ ἀτμηλήτως ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, κεκοσμημένον δὲ ὀλόκληρον μὲ ἀπαστράπτοντας λίθους ἐσπινθηροβόλοις θέλγων καὶ διεγείρων τὸν θαυμασμόν. Παρατηρῶν τις τὴν νεαρὰν καὶ ἀγέρωχον ὄψιν του, φοβερὰν ὡς ἀστραπὴ καὶ ὠραίαν ὡς ἄνθος, ἐνόμιζεν, ὅτι εὕρισκετο ἐνώπιον θεοῦ τινος μεταμορφωμένου τεχνηέντως εἰς ἔμπορον ἀγύρτην. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀμάξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴστατο καὶ τὴν ὁποίαν περιέκυκλον πληθὺς ἀπειρον λευκῶν περιστερῶν, ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο κατεσκευασμένη, ἐκ σαπφείρου πεποικιλμένου ἀπὸ ἀστέρων ἢ πολυτίμων ἀδάμαντας. Οἱ δὲ νεαροὶ μουσικαὶ του, οἱ μὲν κροτοῦντες τύμπανα, οἱ δὲ σαλπίζοντες περίξ δύο κιθωτίων, τὰ ὅποια θὰ περιεῖχον ἀναμφιβόλως πρωτοφανῆ ἐμπροεῦματα, εἶχον ἐπὶ τῶν νώτων πτέρυγας ἐστολισμένας μεγαλοπρεπῶς μὲ ταινίας ὧλων τῶν χρωμάτων τοῦ κόσμου, ὥστε ἀπὸ μακρὰν ἐνόμιζε τις, ὅτι ἦσαν μικροὶ ἄγγελοι καταβάντες τοῦ Παραδείσου.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ ἀφίξις τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως. Πᾶσαι αἱ γυναῖκες συνηθροίσθησαν περίξ του. Αἱ πτωχαὶ ἐξ αὐτῶν ἀφῆκαν τὰ πενιχρά των οἰκήματα, αἱ δὲ πλούσιαι τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρά των. Αἱ θύραι τῶν μοναστηρίων ὡς διὰ μαγείας ἠνοιχθήσαν καὶ ἐξεχύθησαν ὅλαι οἱ κολογραῖται. Δὲν ὑπῆρχον πλέον μαθήτριά εἰς τὰ σχολεῖα, διότι ὅλοι εἶχον συρρεῦσιν εἰς τὴν πλατεῖαν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὸν ὠραῖον καὶ ὑπερῆφανον ξένον.

Τότε ἐκεῖνος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ κενὸς πλῆθος εἶπεν :

— Βλέμματα ἐξ ἀστέρων, μειδιάματα ἐξ ἀνθέων, χάριτες, καλλοναί, θέλγητρα, ὦ γυναῖκες, ἀκούσατέ με. Μαθετέ, ὅτι δὲν με ὠδήγησεν εἰς τὸν τόπον τούτον ἡ ἐλπίς κέρδους, διότι δὲν πωλῶ, ἀλλὰ χαρίζω. Δὲν δίδω ὅμως οὔτε ἀρώματα, οὔτε ψιμύθια, ἀπὸ τὰ ὅποια, ὀρρωδέστερα ἀπὸ τὴν αὖραν τῆς ἀνοίξεως, δὲν ἔχετε καθόλου ἀνάγκην, οὔτε πίλους, οὔτε κοσμήματα. Τί προσφέρω λοιπὸν δωρεάν ; Ἐσθῆτας. Ἄλλ' ἐσθῆτας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν θὰ εὕρητε εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου, ἐσθῆτας μαγικὰς, ἐσθῆτας πρωτοφανεῖς. Χάρις εἰς αὐτάς θὰ ἐκπληρωθῶσιν, ὦ γυναῖκες, αἱ διακκέστεραι εὐχαῖσας, χάρις εἰς αὐτάς θὰ πραγματοποιήθωσιν, ὦ ἀθῶαι παρθένοι, τὰ γλυκύτερά σας ὄνειρα ! Ἐχω δύο εἰδῶν· αἱ μὲν εἶναι ἐρυθρά, αἱ δὲ λευκότεραι ἀπὸ τὸ λευκότερον κρίνον. Πρὶν ἐκλέξετε, μάθετε τὰ πλεονεκτήματα καὶ τῶν δύο. Αἱ πρῶται πραγματοποιοῦσι πᾶσαν ἐπιθυμίαν, παρέχουσιν ἅπαντα πλοῦτη, πᾶσαν πολυτέλειαν, ἀλλ' ὅμως ἐκθηλύνουσι τὴν ψυχὴν, ἀπομακρύνουσι τὴν ἀρετὴν καὶ ἡ γυνή, ἥτις φέρει τὴν ἐρυθρὰν ἐσθῆτα δὲν καθίσταται οὔτε πιστὴ ἐρωμένη, οὔτε πιστὴ σύζυγος.

¹ Σ. Μ. Αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ τῶν ἀτυχῶν ἑραστῶν Μαίρης Βέρμπερ καὶ Μιχαὴλ Μιμίκου, οἵτινες τὰς ἡμέρας αὐτὰς προσήνεχον ἑαυτοὺς μετ' ἡρωικῆς αὐταπαρνήσεως ὀλοκαύτωμα εἰς τοῦ Ἐρωτος τὸν βωμόν.